

Sygn. akt VI Ka 76/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski

Protokolant Jolanta Kopeć

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2014r.

sprawy **B. C.**

obwinionego z art. 86 § 1 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 17 grudnia 2013 r. sygn. akt II W 446/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego B. C.,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 złotych. za postępowanie odwoławcze oraz opłatę w kwocie 40 złotych.

Sygn. akt VI Ka 76/14

UZASADNIENIE

B. C. został obwiniony o to, że w dniu 24 grudnia 2012r. około godziny 15:00 na ul. (...) w L. woj. (...), kierując pojazdem marki A. (...) nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez nieprawidłowe wykonanie manewru skrętu w prawo, tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 17 grudnia 2013r. w sprawie sygn. akt II W 446/13:

I. uznał obwinionego B. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 400 (czterystu) złotych,

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpow zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty niniejszego postępowania w kwocie 100 (sto) złotych i na podstawie art. 17 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obwiniony B. C. zaskarżając orzeczenie Sądu I instancji w całości.

Skarżący wyrokowi temu zarzucił:

1) obrazę prawa materialnego tj. art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 ust. 1 pkt 1, ust. 2, ust. 7 pkt 3, ust. 10 pkt 2, art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym poprzez bezpodstawne przypisanie odpowiedzialności obwinionemu za kolizję drogową z dnia 24 grudnia 2012r. opisaną w petitum wyroku, mimo iż to pokrzywdzona E. K. dopuściła

się naruszenia wskazanych powyżej przepisów ustawy prawo o ruchu drogowym na skutek wykonania manewru wyprzedzania pojazdu obwinionego, począwszy od miejsca bezpośrednio poprzedzającego przejście dla pieszych, kontynuowania go na skrzyżowaniu bez zachowania należytej ostrożności oraz odstępu wymaganego regulami ruchu drogowego,

2) obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpow poprzez:

a) dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, treścią złożonych w sprawie wyjaśnień świadków i stron,

b) nie wyjaśnienie istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadków w postaci udziału w zdarzeniu pojazdu marki A. (...) koloru srebrnego, który jak wynika z zeznań wykonywał manewr skrętu w lewo w miejscu zdarzenia, który pokrzywdzona wzięła błędnie za manewr pojazdu obwinionego,

c) nieuzasadnionym zaniechaniu przez organy ścigania przeprowadzenia – na miejscu zdarzenia w dniu 24 grudnia 2012r. – pomiaru śladów lakieru na jezdni w miejscu zdarzenia a mających wpływ na określenie rzeczywistego przebiegu zdarzeń związanych z zaistniałą kolizją.

Na podstawie art. 109 kpow w zw. z art. 427 § 1 kpk obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) uniewinnienie od zarzucanego mu czynu,

względnie wniósł o:

2) uchylenie zaskarżonego orzeczenia i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przed Sądem Rejonowym w Lubaniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wbrew twierdzeniom apelującego i zarzutom apelacji Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej, zgodnej z dyspozycją art. 7 kpk ocenę dowodów. Była to ocena wszechstronna, logiczna, swobodna dokonana z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wiedzą i doświadczeniem życiowym. Tak naprawdę apelacja opiera się w całości tylko i wyłącznie na twierdzeniu, że to obwiniony w swoich wyjaśnieniach przedstawiał prawidłowy przebieg zdarzenia a pokrzywdzona nieprawdziwy. Argumentacja apelacji stanowi w istocie jednostronną subiektywną ocenę dowodów dokonaną przez apelującego obwinionego. Odwoływanie się przy tym do przepisów prawa o ruchu drogowym dokonywane jest przy przyjęciu wyłącznie wersji przebiegu zdarzenia przedstawionej przez apelującego obwinionego. W przeciwieństwie do obwinionego składającego apelację Sąd I instancji dokonał obiektywnej, logicznej swobodnej, zgodnej z dyspozycją art. 7 kpk oceny dowodów i to wszystkich dowodów we wzajemnym ich powiązaniu.

Zupełnie nielojalne jest odwoływanie się przez apelującego do treści zeznań świadka K. P.i świadczy o pełnym subiektywizmie ocen dokonywanych przez apelującego. Oczywistym jest, bo wynika to również z wyjaśnień obwinionego i wszystkich innych dowodów, że w kolizji brały udział dwa samochody tj. A.obwinionego i V.pokrzywdzonej. Twierdzenia zawarte w apelacji, że świadek P.twierdził, iż udział w kolizji brało srebrne A. (...)a Sąd Rejonowy tego nie uwzględnił są oczywiście nieprawdziwe. Oczywistym jest, że świadek P.podał omyłkowo, że udział w kolizji brało „srebrne” A.. Wynika to z każdego dowodu przeprowadzonego w sprawie. Świadek ten pomylił jedynie kolor samochodu obwinionego, co wynika jasno z treści jego zeznań czytanych w całości a nie fragmentarycznie jak czyni to apelujący.

Zupełnie chybiony był zarzut obrazy prawa materialnego a to art. 86 § 1 kw. Zachowanie przypisane oskarżonemu w zaskarżonym wyroku wyczerpuje bowiem znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw. Z treści apelacji wynika, że stawiając zarzut obrazy prawa materialnego apelujący tak naprawdę kwestionował ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd co do sprawstwa i winy obwinionego. Sąd Odwoławczy stwierdza, że Sad I instancji, tak jak wskazano wyżej, dokonał prawidłowej oceny dowodów a w oparciu o tą ocenę dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych zarówno w zakresie

sprawstwa jak i winy obwinionego. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania tych ustaleń faktycznych. Podkreślić jeszcze raz należy, że zeznania pokrzywdzonej znajdują wsparcie w treści zeznań, przywołanego w apelacji świadka K. P. oraz zeznaniach: M. C., P. W., A. S..

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej subsumcji prawnej czynu przypisanego obwinionemu.

Orzeczona kara grzywny jest karą łagodną.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłat za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr. 118, poz. 1269 – art. § 3 oraz ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz.U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami – art. 3 ust 1.